

27916/19

ΤΡΙΤΟ ΤΜΗΜΑ

ΥΠΟΘΕΣΗ ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΒΑΒΟΥΛΑ & ΣΙΑ ΟΕ κατά ΕΛΛΑΔΑΣ

(Προσφυγή αριθ. 27916/19)

ΑΠΟΦΑΣΗ

ΣΤΡΑΣΒΟΥΡΓΟ

8 Ιουλίου 2025

Η απόφαση αυτή είναι τελεσίδικη, αλλά μπορεί να αποτελέσει αντικείμενο συντακτικής αναθεώρησης.

Στην υπόθεση Θεόδωρος Βάβουλας & Σία ΟΕ ν. Ελλάδα

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου (τρίτο τμήμα), συνεδριάζον ως επιτροπή αποτελούμενη από:

Peeter Roosma, Πρόεδρος,
Ιωάννης Κτιστάκης,
Lətif Hüseyinov, δικαστές,
και η Olga Chernishova, αναπληρώτρια γραμματέας τμήματος,

Έχοντας υπόψη:

η προσφυγή (αριθ. 27916/19) κατά της Ελληνικής Δημοκρατίας που κατατέθηκε στο Δικαστήριο δυνάμει του άρθρου 34 της Σύμβασης για την Προάσπιση των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών («η Σύμβαση») στις 16 Μαΐου 2019 από εταιρεία καταχωρισμένη στο ελληνικό δίκαιο, Θεόδωρος Βάβουλας & Σία ΟΕ («η αιτούσα εταιρεία»), η οποία ιδρύθηκε το 1980, εδρεύει στην Αθήνα και εκπροσωπείται από τον κ. Ι. Μυταλούλη, δικηγόρος που ασκεί το επάγγελμά του στην Αθήνα·

την απόφαση κοινοποίησης της καταγγελίας σχετικά με το άρθρο 6 § 1 της Σύμβασης στην Ελληνική Κυβέρνηση («η Κυβέρνηση»), εκπροσωπούμενη από την εκπρόσωπό της, κα Ν. Μαριόλη, Πρόεδρο στο Νομικό Συμβούλιο του Κράτους, και τους εκπροσώπους του εκπροσώπου τους, κ. Κ. Γεωργιάδη και κα Σ. Τρεκλή, Νομικό Σύμβουλο και Ανώτερο Σύμβουλο στο Νομικό Συμβούλιο του Κράτους, αντίστοιχα, και να κηρύξει απαράδεκτη την προσφυγή κατά τα λοιπά·

το γεγονός ότι η κυβέρνηση δεν αντιτάχθηκε στην εξέταση της αίτησης από επιτροπή·

τις παρατηρήσεις των διαδίκων·

Αφού συσκέφθηκε κεκλεισμένων των θυρών στις 17 Ιουνίου 2025,

Εκδίδει την ακόλουθη απόφαση, η οποία εκδόθηκε κατά την ίδια ημερομηνία:

ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΟ ΤΗΣ ΥΠΟΘΕΣΗΣ

1. Η προσφυγή αφορά την απόρριψη ως απαράδεκτης της αίτησης της αιτούσας εταιρείας για ακύρωση διοικητικής απόφασης, λόγω εκπρόθεσμης καταβολής των οφειλόμενων δικαστικών τελών, μετά την παραπομπή της υπόθεσης από το Διοικητικό Εφετείο στο Ανώτατο Διοικητικό Δικαστήριο.
2. Το 1999, η προσφεύγουσα εταιρία έλαβε επιδότηση στο πλαίσιο επιδοτούμενης από το κράτος επιχειρηματικής επενδύσεως. Το 2005, κατόπιν φορολογικού ελέγχου, ο Υπουργός Ανάπτυξης εξέδωσε απόφαση με την οποία διέταξε την ανάκληση της επιδότησης. Μετά από επιτυχή αίτηση ακύρωσης, η υπόθεση παραπέμφθηκε στη διοίκηση για νέα εξέταση και ο Υφυπουργός Ανάπτυξης εξέδωσε νέα απόφαση με την οποία διέταξε τη μερική ανάκληση της επίμαχης επιχορήγησης για το ποσό των 145.753,87 ευρώ πλέον τόκων.
3. Τον Μάιο του 2012 η προσφεύγουσα εταιρεία προσέβαλε την ανωτέρω απόφαση ασκώντας έφεση (προσφυγή) ενώπιον του Διοικητικού Εφετείου Αθηνών. Κατά την άσκηση της προσφυγής, η προσφεύγουσα εταιρεία κατέβαλε τα δικαστικά τέλη (παράβολο) που απαιτούνται για την άσκηση έφεσης (100 ευρώ).
4. Με την απόφαση 1977/2013 της 14ης Μαΐου 2013, το Διοικητικό Εφετείο Αθηνών έκρινε ότι, κατόπιν πρόσφατης νομοθετικής μεταβολής, η προσφυγή έπρεπε να είχε ασκηθεί ως αίτηση ακυρώσεως ενώπιον του Ανωτάτου Διοικητικού Δικαστηρίου και παρέπεμψε την υπόθεση στο Ανώτατο Διοικητικό Δικαστήριο.
5. Η ανωτέρω απόφαση επιδόθηκε στην προσφεύγουσα εταιρία στις 17 Ιουλίου 2013.

6. Στις 15 Νοεμβρίου 2013, η προσφεύγουσα εταιρία κατέβαλε 50 ευρώ για την πλήρωση των δικαστικών τελών που απαιτούνται για την άσκηση προσφυγής ακυρώσεως (150 ευρώ).
7. Στις 28 Νοεμβρίου 2013 επιδόθηκε στην προσφεύγουσα εταιρία η ειδοποίηση της προγραμματισμένης επ' ακροατηρίου συζήτησεως της υποθέσεως (κλήση προσδιορισμού δικασίμου).
8. Κατόπιν επ' ακροατηρίου συζήτησεως τον Σεπτέμβριο του 2014, το Ανώτατο Διοικητικό Δικαστήριο εξέδωσε, στις 6 Οκτωβρίου 2015, την απόφαση 3574/2015, με την οποία επισήμανε ότι η προσφεύγουσα εταιρία είχε ολοκληρώσει τα δικαστικά τέλη που οφείλονταν στις 15 Νοεμβρίου 2013, ενώ, σύμφωνα με τη νομολογία του εν λόγω δικαστηρίου, όφειλε να το είχε πράξει το αργότερο έως την 1η Σεπτεμβρίου 2013, δηλαδή 30 ημέρες μετά την παραλαβή της δικογραφίας από τη γραμματεία του δικαστηρίου την 1η Αυγούστου 2013. Ενόψει της διαπίστωσης αυτής, αποφασίστηκε η αναβολή της εκδίκασης της υπόθεσης προκειμένου να ακουστούν ο εισηγητής και οι διάδικοι σχετικά με το ζήτημα της εκπρόθεσμης καταβολής των δικαστικών τελών.
9. Κατόπιν νέας επ' ακροατηρίου συζήτησεως τον Δεκέμβριο του 2015, το Ανώτατο Διοικητικό Δικαστήριο εξέδωσε, στις 5 Φεβρουαρίου 2019, την απόφαση 250/2019, με την οποία απέρριψε ως απαράδεκτη την προσφυγή ακυρώσεως λόγω εκπρόθεσμης καταβολής των δικαστικών τελών.

ΣΧΕΤΙΚΗ ΕΘΝΙΚΗ ΝΟΜΟΘΕΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΑΚΤΙΚΗ

ΠΡΟΕΔΡΙΚΟ ΔΙΑΤΑΓΜΑ 18/1989

10. Τα σχετικά άρθρα του προεδρικού διατάγματος 18/1989, όπως ίσχυε τότε, είχαν ως εξής:

Άρθρο 35

Έξοδα και αμοιβές της δίκης

“ ...

3. Τα δικαστικά τέλη που οφείλονται για την καταχώριση της υπόθεσης, για τα πρακτικά της και για την έκδοση της απόφασης καταβάλλονται ταυτόχρονα με την κατάθεση της εισαγωγικής προσφυγής (εισαγωγικού δικογράφου της δίκης). Εάν το εισαγωγικό ένδικο βοήθημα κατατεθεί ενώπιον δημόσιας αρχής, τα δικαστικά τέλη κατατίθενται ή αποστέλλονται στο Δικαστήριο ταχυδρομικώς το αργότερο ένα μήνα μετά την παραλαβή του κατατεθέντος ένδικου μέσου από το Δικαστήριο.

4. Αν τα ανωτέρω προβλεπόμενα τέλη δεν προκαταβληθούν ή δεν αποσταλούν, σύμφωνα με τις διατάξεις της προηγούμενης παραγράφου, εισάγεται το ένδικο βοήθημα για εξέταση με πράξη του Προέδρου, στην οποία γίνεται ειδική μνεία της ανωτέρω παράλειψης, χωρίς ειδοποίηση των διαδίκων. Η προσφυγή απορρίπτεται στη συνέχεια ως απαράδεκτη με συνοπτική απόφαση. Στην περίπτωση αυτή, τα τέλη εισπράττονται με βάση την ανωτέρω απόφαση, σύμφωνα με τις διατάξεις για την είσπραξη των δημοσίων εσόδων.»

Άρθρο 36

Δικαστικά έξοδα

«1. Προσφυγή που ασκείται ενώπιον του Ανωτάτου Διοικητικού Δικαστηρίου απορρίπτεται ως απαράδεκτη εάν δεν καταβληθούν δικαστικά τέλη εντός μηνός από την κατάθεση της εισαγωγικής προσφυγής. Τα οφειλόμενα δικαστικά τέλη σε περίπτωση αίτησης ακύρωσης (...) ανέρχονται σε 150 ευρώ.

....

3. Οι διατάξεις των παραγράφων 3 και 4 του προηγούμενου άρθρου εφαρμόζονται κατ' αναλογία στα δικαστικά τέλη.

...”

ΣΧΕΤΙΚΗ ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΑΝΩΤΑΤΟΥ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

11. Η απόφαση 3574/2015 του Ανωτάτου Διοικητικού Δικαστηρίου της 6ης Οκτωβρίου 2015 στην υπόθεση της προσφεύγουσας εταιρείας επανέλαβε την πάγια νομολογία του επί του εν λόγω ζητήματος ως εξής:

“...

Σε περίπτωση παραπομπής στο Ανώτατο Διοικητικό Δικαστήριο ενδίκου μέσου που έχει ασκηθεί σε άλλο διοικητικό δικαστήριο για λόγους δικαιοδοσίας, η προθεσμία του ενός μηνός που προβλέπεται στο άρθρο 36 παράγραφοι 1 και 3 του προεδρικού διατάγματος 18/1989 αρχίζει να τρέχει από την κοινοποίηση της απόφασης παραπομπής στον αιτούντα ή στο δικηγόρο του, εκτός εάν ο φάκελος της υπόθεσης περιέλθει στο δικαστήριο σε μεταγενέστερο στάδιο της εν λόγω κοινοποίησης. Στην περίπτωση αυτή, η ανωτέρω προθεσμία αρχίζει να τρέχει από την ημερομηνία παραλαβής της δικογραφίας από το δικαστήριο. Σε περίπτωση που δεν μπορεί να προκύψει από τη δικογραφία εάν ή όταν η απόφαση παραπομπής κοινοποιήθηκε στον αιτούντα ή όταν η κοινοποίηση δεν ήταν νόμιμη, η προθεσμία του ενός μηνός αρχίζει να τρέχει από την ημερομηνία κοινοποίησης της ημερομηνίας ακρόασης της υπόθεσης και του εισηγητή δικαστή στην αιτούσα αρχή. Εάν, σε οποιαδήποτε από τις ανωτέρω περιπτώσεις, παρέλθει η εν λόγω προθεσμία του ενός μηνός και δεν έχει αναληφθεί δράση σχετικά με την ολοκλήρωση του οφειλόμενου δικαστικού τέλους, το ένδικο βοήθημα απορρίπτεται ως απαράδεκτο (αποφάσεις του Ανωτάτου Διοικητικού Δικαστηρίου αριθ. 263/2009, 4386/2005, 3913/2004, 1357/2002, 3035/1996, 3134/95, 1977/1994 κ.λπ.).

...”

12. Η απόφαση 777/2013 του Ανωτάτου Διοικητικού Δικαστηρίου, η οποία ελήφθη σε ολομέλεια, έχει ως εξής:

“...

Η ανωτέρω απόφαση του Διοικητικού Εφετείου Αθηνών που παρέπεμψε την υπόθεση στο Ανώτατο Διοικητικό Δικαστήριο επιδόθηκε στον δικηγόρο του προσφεύγοντος

στις 19 Ιουνίου 2008, ενώ η δικογραφία παρελήφθη από το Ανώτατο Διοικητικό Δικαστήριο στις 29 Δεκεμβρίου 2008. Στις 15 Απριλίου 2010 επιδόθηκε στον προσφεύγοντα ειδοποίηση για την προγραμματισμένη εκδίκαση της υπόθεσης, ενώ, με έγγραφο του Προϊσταμένου της Γραμματείας Ασκήσεως Ενδίκων Βοηθημάτων του Ανωτάτου Διοικητικού Δικαστηρίου της 29ης Δεκεμβρίου 2008, ζητήθηκε από τον προσφεύγοντα, μεταξύ άλλων, να συμπληρώσει το οφειλόμενο δικαστικό τέλος, το οποίο ανερχόταν σε 10,5 ευρώ. ...’’.

ΕΚΤΙΜΗΣΗ ΤΟΥ ΣΥΝΕΔΡΙΟΥ

ΕΙΚΑΖΟΜΕΝΗ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 6 § 1 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

13. Η προσφεύγουσα εταιρεία παραπονείται ότι στερήθηκε του δικαιώματός της πρόσβασης σε δικαστήριο κατά παράβαση του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης λόγω της τυπολατρικής απόρριψης ως απαράδεκτης της αίτησής της για ακύρωση λόγω καθυστερημένης καταβολής του οφειλόμενου δικαστικού τέλους.

14. Το Δικαστήριο σημειώνει ότι η καταγγελία της προσφεύγουσας εταιρείας δεν είναι προδήλως αβάσιμη κατά την έννοια του άρθρου 35 § 3 (α) της Σύμβασης ή απαράδεκτη για οποιονδήποτε άλλο λόγο. Επομένως, πρέπει να κριθεί παραδεκτή.

15. Οι γενικές αρχές σχετικά με το δικαίωμα προσβάσεως στη δικαιοσύνη σε σχέση με την τήρηση των δικονομικών κανόνων που προβλέπονται στο εσωτερικό δίκαιο συνοψίστηκαν, μεταξύ άλλων, στις αποφάσεις *Miragall Escolano κ.λπ. κατά Ισπανίας* (αριθ. 38366/97 και 9 κ.λπ., §§ 33-38, της 25ης Ιανουαρίου 2000) και *Zubac κατά Ισπανίας. Κροατία [GC]* (αριθ. 40160/12, §§ 76-99, 5 Απριλίου 2018).

16. Καταρχάς, το Δικαστήριο εξετάζει αν οι διαδικαστικοί κανόνες που πρέπει να τηρηθούν μπορούν να θεωρηθούν "προβλέψιμοι" από την άποψη του διαδίκου. Το κριτήριο της προβλεψιμότητας πληρούται κανονικά όταν υπάρχει συνεκτική εγχώρια δικαστική πρακτική και συνεπής εφαρμογή της πρακτικής αυτής από την πλευρά των εθνικών δικαστηρίων (*Zubac*, ό.π., §§ 8788).

17. Το Δικαστήριο επισημαίνει ότι η απόρριψη ως απαράδεκτης της προσφυγής ακυρώσεως της προσφεύγουσας εταιρείας στηρίχθηκε σε νομολογιακό κανόνα στηριζόμενο σε πάγια νομολογία του Ανωτάτου Διοικητικού Δικαστηρίου, η οποία συνίσταται στη συνδυασμένη ερμηνεία των άρθρων 35 και 36 του προεδρικού διατάγματος 18/1989. Σύμφωνα με τον κανόνα αυτό, η προθεσμία του ενός μηνός για την ολοκλήρωση των οφειλόμενων δικαστικών τελών θα μπορούσε να αρχίσει να τρέχει από τρία εναλλακτικά σημεία εκκίνησης: α) από την κοινοποίηση της απόφασης παραπομπής στον αιτούντα· β) από τη στιγμή που ο φυσικός φάκελος περιήλθε στο Ανώτατο Διοικητικό Δικαστήριο, εάν αυτός έλαβε χώρα μετά την κοινοποίηση της απόφασης παραπομπής· ή γ) από την κοινοποίηση στον προσφεύγοντα της ημερομηνίας της ακρόασης ενώπιον του Ανωτάτου Διοικητικού Δικαστηρίου, εάν δεν μπορούσε να προκύψει από τη δικογραφία όταν ο φυσικός φάκελος έφθασε στο Ανώτατο Διοικητικό Δικαστήριο ή εάν δεν μπορούσε να εξακριβωθεί αν η κοινοποίηση της απόφασης παραπομπής στον προσφεύγοντα ήταν νόμιμη (βλ. σκέψη 11 ανωτέρω).

18. Εν προκειμένω, το Ανώτατο Διοικητικό Δικαστήριο διαπίστωσε ότι η επίμαχη προθεσμία άρχισε να τρέχει από τη στιγμή που ο φυσικός φάκελος περιήλθε στη

γραμματεία του δικαστηρίου (1η Αυγούστου 2013), όπως αυτή έλαβε χώρα μετά την επίδοση της αποφάσεως περί παραπομπής στον προσφεύγοντα (17 Ιουλίου 2013).

19. Συναφώς, το Δικαστήριο επισημαίνει ότι ούτε από τις παρατηρήσεις της Κυβερνήσεως ούτε από οποιοδήποτε άλλο στοιχείο που περιήλθε σε γνώση της, προκύπτει ότι υπάρχει νόμιμη διαδικασία που διασφαλίζει την ενημέρωση του προσφεύγοντος σχετικά με την παραλαβή του φυσικού φακέλου από το Ανώτατο Διοικητικό Δικαστήριο.

20. Η προσφεύγουσα εταιρία ενημερώθηκε επισήμως ότι ο φυσικός φάκελος είχε περιέλθει στο Ανώτατο Διοικητικό Δικαστήριο κατά την επίδοση της ανακοινώσεως της προγραμματισμένης επ' ακροατηρίου συζητήσεως στις 28 Νοεμβρίου 2013, ήτοι μετά την εκπνοή της προθεσμίας την 1η Σεπτεμβρίου 2013 και αφού η προσφεύγουσα εταιρία ολοκλήρωσε, με δική της πρωτοβουλία, τα δικαστικά τέλη που οφείλονταν στις 15 Νοεμβρίου 2013. Πριν από αυτό, η αποστολή και η παραλαβή του φυσικού φακέλου από το Ανώτατο Διοικητικό Δικαστήριο φαίνεται να είχε αποτελέσει αντικείμενο αποκλειστικά εσωτερικής διαδικασίας.

21. Κατά το Δικαστήριο, τούτο ισοδυναμούσε με εξάρτηση της παρελεύσεως της σχετικής προθεσμίας από παράγοντα εντελώς ξένο προς τη γνώση και τον έλεγχο της προσφεύγουσας εταιρίας. Ελλείπει πληροφοριών σχετικά με τον χρόνο παραλαβής του φυσικού φακέλου από το Ανώτατο Διοικητικό Δικαστήριο, ήταν πρακτικά αδύνατο για την προσφεύγουσα εταιρεία να υπολογίσει την προθεσμία ενός μηνός που έπρεπε να τηρηθεί για την έγκαιρη ολοκλήρωση του οφειλόμενου δικαστικού τέλους.

22. Περαιτέρω, το Δικαστήριο λαμβάνει υπόψη το επιχείρημα της Κυβερνήσεως ότι, στο μέτρο που η απόφαση περί παραπομπής επιδόθηκε σε κάθε περίπτωση στην προσφεύγουσα εταιρία σε προγενέστερο στάδιο, θα εναπέκειτο σε αυτήν να επιδείξει επιμέλεια, ενδεχομένως επικοινωνώντας με τη γραμματεία του δικαστηρίου και ζητώντας πληροφορίες σχετικά με το πότε έπρεπε να παραληφθεί ο φάκελος της υπόθεσης. Ωστόσο, στις σχετικές αποφάσεις του Ανώτατου Διοικητικού Δικαστηρίου που επικαλείται η κυβέρνηση, συμπεριλαμβανομένης απόφασης της ολομέλειας (βλ. παράγραφο 12 ανωτέρω), η ενημέρωση των διαδίκων σχετικά με την υποχρέωσή τους να συμπληρώσουν τα δικαστικά τέλη είχε λάβει χώρα κατά την παραλαβή του φακέλου της υπόθεσης από το Ανώτατο Διοικητικό Δικαστήριο. Τέτοια κοινοποίηση δεν πραγματοποιήθηκε εν προκειμένω. Ενόψει των ανωτέρω, το Δικαστήριο διαπιστώνει ότι η προσφεύγουσα εταιρεία θα μπορούσε δικαιολογημένα να αναμένει να λάβει κοινοποίηση προκειμένου να προχωρήσει στην επίμαχη ολοκλήρωση. Ως εκ τούτου, δεν μπορεί να υποστηριχθεί ότι η προσφεύγουσα εταιρεία ενήργησε εξ αμελείας λόγω του ότι δεν επικοινωνήσε με τη γραμματεία του δικαστηρίου με δική της πρωτοβουλία.

23. Ως εκ τούτου, το Δικαστήριο διαπιστώνει ότι επιβλήθηκε στην προσφεύγουσα εταιρία υποχρέωση προς την οποία δεν μπορούσε στην πράξη να συμμορφωθεί. Λαμβάνοντας υπόψη ότι η καθυστερημένη ολοκλήρωση του σχετικού δικαστικού τέλους (50 ευρώ) από την προσφεύγουσα εταιρεία είχε μια ιδιαίτερα σοβαρή συνέπεια, δηλαδή την απόρριψη ολόκληρης της αίτησης ως απαράδεκτης, το Δικαστήριο θεωρεί ότι το επίμαχο μέτρο ήταν δυσανάλογο προς τον στόχο της εγγύησης της ασφάλειας δικαίου και της χρηστής απονομής της δικαιοσύνης (βλ.

Zubac, ό.π., § 87, με περαιτέρω παραπομπές· Ivanova και Ivashova κατά Ρωσίας, αριθ. 797/14 και 67755/14, § 57, 26 Ιανουαρίου 2017· και Georgiy Nikolayevich Mikhaylov κατά Ρωσίας, αρ. 4543/04, §§ 55-58, 1 Απριλίου 2010).

24. Κατά συνέπεια, υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης.

ΕΦΑΡΜΟΓΗ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 41 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

25. Η ενάγουσα εταιρία ζήτησε για χρηματική ζημία 719.110,03 ευρώ (ευρώ) που αντιστοιχούσαν στο ποσό της ανακληθείσας επιδοτήσεως (145.753,87 ευρώ) πλέον των νομίμων τόκων υπερημερίας από τις 17 Σεπτεμβρίου 1999 μέχρι την υποβολή των παρατηρήσεών της. Επιπλέον, απαίτησε 719.110,03 ευρώ για ηθική βλάβη.

26. Η κυβέρνηση αμφισβήτησε τους ισχυρισμούς αυτούς. Όσον αφορά το ποσό που ζητήθηκε για χρηματική ζημία, ισχυρίστηκαν ότι η προσφεύγουσα εταιρεία δεν είχε καταβάλει τα ποσά που αντιστοιχούσαν στο ποσό που ανακλήθηκε και ότι, σε κάθε περίπτωση, οι ισχυρισμοί που προβλήθηκαν στερούνται αιτιώδους συνάφειας με την καταγγελλόμενη παράβαση. Όσον αφορά το ποσό που ζητείται για ηθική βλάβη, η κυβέρνηση το θεώρησε υπερβολικό και αδικαιολόγητο. Κατά την άποψή τους, η διαπίστωση παραβίασης θα συνιστούσε επαρκή δίκαιη ικανοποίηση.

27. Όσον αφορά την προβαλλόμενη περιουσιακή ζημία, το Δικαστήριο δεν διακρίνει καμία αιτιώδη συνάφεια μεταξύ της διαπιστωθείσας παραβίασης και της προβαλλόμενης περιουσιακής ζημίας, καθώς δεν μπορεί να είναι σε θέση να εικάσει ποιο θα ήταν το αποτέλεσμα της διαδικασίας εάν δεν είχε σημειωθεί παραβίαση του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης (βλ. για παράδειγμα, Μίτρον κατά πρώην Γιουγκοσλαβικής Δημοκρατίας της Μακεδονίας, αριθ. 45959/09, § 62, 2 Ιουνίου 2016).

28. Θεωρεί εύλογο να επιδικάσει στην προσφεύγουσα εταιρία 6.000 ευρώ για ηθική βλάβη, πλέον τυχόν απαιτητού φόρου.

29. Δεν προβλήθηκε καμία αξίωση για έξοδα και δαπάνες και, ως εκ τούτου, το Δικαστήριο δεν εκδίδει σχετική απόφαση.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ, ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ, ΟΜΟΦΩΝΑ,

Κηρύσσει την αίτηση παραδεκτή.

Θεωρεί ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης.

Κατέχει

α) ότι το καθ' ου κράτος οφείλει να καταβάλει στην αιτούσα εταιρεία, εντός τριών μηνών, 6.000 ευρώ (έξι χιλιάδες ευρώ) πλέον τυχόν απαιτητού φόρου, για ηθική βλάβη·

β) ότι από τη λήξη των ανωτέρω τριών μηνών μέχρι την εξόφληση καταβάλλονται απλοί τόκοι επί του ανωτέρω ποσού με επιτόκιο ίσο με το επιτόκιο οριακής χρηματοδότησης της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας κατά τη διάρκεια της περιόδου υπερημερίας προσαυξημένο κατά τρεις εκατοστιαίες μονάδες·

Απορρίπτει κατά τα λοιπά το αίτημα της προσφεύγουσας εταιρίας για δίκαιη ικανοποίηση.

Έγινε στην αγγλική γλώσσα και κοινοποιήθηκε γραπτώς στις 8 Ιουλίου 2025, σύμφωνα με το άρθρο 77 παράγραφοι 2 και 3 του Κανονισμού του Δικαστηρίου.